

*Kezet nyújtott, először s utóljára, a keze mint fehérke
kopott kréta — olyan.
„Te csak úgy nekimennél az öregnek?
én meg csak úgy nekimennék a fiatalnak?
Csókollak. — Volt egy szirakúzai zsarnok — ezt jegyezd meg!
elliptoid alakú szobát készítettett a kihallgatandóknak,
nagyobbat, mint ez a cukrázda itt!
egyik fókuszában ült a két gyanúsított sutyorgó,
ő meg a másik fókuszban jóelőre, ott.
De voltak nyílások, és per definíciónem, az ellipszis
már csak ilyen,
minden áldott szavukat meghallotta.
Ha olyan vagy, mint ő, kövesd a hegyek között zakatoló
kopaszt!
Nekem már nem kell, én már megvénültem.
Csak a halottak érdekelnek, meg néha a magadfélék,
meg a pelenkás unokák.*

HORGAS BÉLA

Időmegállítás

*Kritszában, Kréta keleti partján, a fehérre meszelt,
hármastagolású román templomocskára előtt
lecövekeltem és azt mondtam az időnek, tenyeremet is
föltartva táblaként, hogy jobban értse: STOP!
Fülemben a kabócák magnetikus viharával, két sötét
lángként fölcsapó ciprus között, negyvenhét évesen,
körben a féltérdre ereszkedő hegyek délutáni kéksége,
persze hogy hallgatott rám, kifejezéstelen arcvonásaiban
két szó kréta-rajza tűnt elő a párákból: mi van?
Semmi, mondtam vigyorogva, hogy fönnisége szóba állt velem,
s könnyedén próbáltam állni én is roppant redőiben;
kapaszzkodtam: a szerelmem; a családom; a tengeri sünn egyetlen
tüskéjének talpamba tört hegye s hogy még e pillanatban is...
De akkor már ott se volt s hogy hangom lett hamis
vagy sokallta már és sértette, mit megadott, a kegy...
Válasz nélkül ment tovább a tér kopár csipkéiben.*

Ír

*Az ősz ráérős szépsége ovális alma, méz és tűz,
tölgyek könnyökhajlatában él, kő a kövön vagy*

*kádszám, az isten szabad ege alatt párolog és
nyomorult lakóit a Föld megvendégeli ilyenkor.
Vegyél, kínálja a májfoltos, vén kezét; hálát
nem vár — tégelyeiben ír,
tükreiben játékos káprázatok.*

Sorok

*Ajándék ez a sor, lélegzetem héjként óvja
és kiszakítja a csöndből,
az idő kék-kockás asztalán egészen a tied —*

*Ez meg vihar; reggeltől estig őrzik ujjaim
méz- és rozs-mezőid illatát —*

*Ebben a sorban hegyoldal őszi gyönyöre tágul
a klasszikus égbe, ég —*

*Tölgy- és fenyőligetek ernyős árnyainak
útvonala kanyarog így —*

*Cserepes szájnak mondom, szódarabkák
tapadnak rá cérnaként, pytagoraszi formációk —*

Ijedtség: alig voltam még veled —

*Fakó edény a tenyér, de vizet meregetni mással,
vagy port, nem is szeretnék —*

*Ez a sor, mint a fekete szeder közönséges
édessége: nem tud, nem akar, nem jelent —*

*Ebben a sorban a társaságok macska-szeme villog,
sorompók vöröse és kezek bársonya megérint,
nincs mód elzárkózni, se hazatalálni boldogan —*

*Ez a sor az én hunyt kalyibám: siklik
a szeszélyes homály partjai közt feléd —*

Egy arc átváltozásai

*Egy arc jött szembe, folyosón tülekedők
rengetegéből jött, háttérben a haj meglengett,*

jött, pulóver alatt, lent lábak bizonyára és cipők
— megismerten azért.

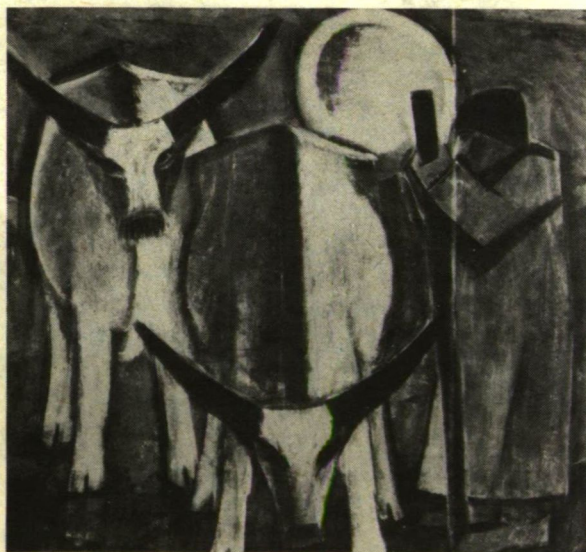
A Thököly úton villamosoztunk
1961-ben, ő már harminc fölötti férfi,
egy jó arc; a nagyratörés fiús fényei
ősz platánok árnyait hajszolták nekihevílten,
hasonlítni hozzá hiába törekedtem, barátok se lettünk,
csak a társaság laza héja s hogy szétfoszlott az is,
mi maradt?

Az arc még évekig kitartott, véletlen
fordulókban láttam, átsuhant, a platánok is átderengtek
még;

a megkeményedő maszk láttán ijedten kaptam el
tekintetem, szenvedéséhez sem volt közöm, salakpályán
vágattak cipői, szemembe port rúgtak, dühvel
löktem el, álláig horpadt a konzervdoboz.

A Thököly úton járt
a villamos, a hetvenes évek;

újra látnom most
nem kellett volna, a fájdalomból az arc kimenekült,
hidegre hűlt; ha nyersvas-ököllel orrba vágnak
se hőkölök vissza riadtabban, mi ez a lepedék?
Átváltoztatni egy olyan arcot... Kijfordítani
vigyorgó glasszékesztyűként.

NÉMETH JÓZSEF: LEGELTETÉS HOLDFÉNYNÉL